

Teodor Ubeda Gramage

**Pregó
de
Setmana
Santa**

Felanitx, 1976

Pregó de Setmana Santa de Felanitx

Patrocinat per la
"Caja de Ahorros y
Monte de Piedad de las Baleares

A b Compagnie
de Saint Regis
avec le meilleur
bénéfice

+ Fodor Wied

El Bisbe de Mallorca

Teodor Ubeda Gramage

pronuncià aquest Pregó

en el Convent

de Sant Agustí

el dissabte del Ram.

Felanitx, 10 d'abril de 1976.

Estimats germans sacerdots,
Dignes autoritats,
Felanitxers tots:

Venc per esser el vostre pregoner de setmana santa.

Però què és un pregó? Un pregó és un crit, paraules dites ben fort per fer-se sentir de tots i per inquietar a tots. Es un so de trompeta que vol convocar i excitar; una sacsejada que pretén despertar el somnolent, animar el despert i avisar a tots.

Un pregó és també un anunci. Ha d'estar fet de paraules plenes. No basta sacsejar i despertar. Un pregó ha de transmetre un missatge. No sols ha d'alertar sinó que a més ha de marcar una direcció, s'ha de fer entendre i ha de fer pensar, han d'esser paraules dites amb intenció de fer assaborir el fruit que contenen. Un pregó és una proposta que pretén fer-se acceptar o almanco provocar una nova disposició dins els qui l'escolten.

Un pregó és a més el principi de qualque cosa, un pòrtic i una introducció. Un pregó duu darrera d'ell un esdeveniment important. No són pregonades les coses vulgars. No és convoca sense sentit. No es crida i sacseja per no res. Un pregó és interessant en funció del fet que anuncia.

El meu pregó d'avui és un crit, una invitació, una convocatòria en el pòrtic de la setmana santa. No vol ésser un caramull de paraules buides més o manco formoses. Vol arribar a tots i tocar-vos en el fons de les vostres vides de creients en Jesús. I el que auncii és una cosa vertaderament important: La salvació del nostre Déu.

Sí, us anuncii el gran misteri: que Jesús, fill de Déu, ha patit, ha mort i ha ressuscitat per nosaltres. I que pretén amb això entrar en les nostres vides i salvar-nos des de l'arrel mateixa de la nostra vida, amb particular força en la setmana santa que s'acosta.

Voldria anunciar-vos el sentit profund d'aquestes celebracions de setmana santa i convocar-vos a entrar-hi decididament, perquè la salvació de Jesús entri en vosaltres i us alliberi de tot pecat i de tot mal.

Però jo no puc oblidar que som el vostre bisbe. I la vostra especial relació com a membres d'una mateixa Església en la que vosaltres i jo complim cada qual la nostra particular funció pel bé de tota la comunitat, ha de marcar necessàriament el meu pregó d'aquesta setmana santa de 1976.

Vaig acceptar pronunciar-lo per dues raons. La primera, perquè encara no vos coneixia, no havia mantingut encara aquí, a casa vostra, cap contacte directe. El meus treballs en altres llocs de la diòcesi sobre molts de problemes generals i no haver sorgit l'oportunitat per a programar una trobada a la meva agenda, n'han tingut la culpa. Però jo desitjava veure's. comunicar-me amb

vosaltres, deixar sentir la meua veu i escoltar les vostres. Don gràcies a Déu perquè ha arribat l'hora.

La segona raó és que jo valor la importància de viure intensament amb consciència i conseqüentment les celebracions litúrgiques de la setmana santa. Temps de salvació, de misericòrdia i de gràcies per a tots nosaltres. I vull aportar la meua col·laboració a la millor i més profitosa manera de celebrar la vostra setmana santa.

Com a bisbe d'aquesta comunitat de Felanitx, voldria que el meu pregó fos particularment fecund en aquesta porció de la nostra església mallorquina:

Voldria que es deixàs sentir en ell la veu del pare que crida amorosament els seus fills a participar del gran convit dels dons de Déu que se'ns donen en Jesucrist.

La veu del mestre que vos fes descobrir un poc més la gran veritat de saber-nos fills de Déu, salvats en Jesús i germans de tots els homes.

La veu del profeta que vos cridi amb cruesa les vostres infidelitats a nostre Senyor i al seu Evangeli, pel reconeixement del qual passa el camí del nostre apropament a Ell.

La veu del sacerdot que vos convoca a celebrar amb alegria la vostra fe i a menjar agraïts el cos de Jesús.

La veu del germà i de l'amic creient que vos animi a estimar de tot cor i amb totes les conseqüències a nostre Senyor Jesús.

La veu del pastor que vos suggeresqui nous camins d'evangelització i de vivència evangèlica entre vosaltres.

Tant de bo que l'Esperit Sant i la vostra Verge de Sant Salvador m'ajudin i aconseguisqui almanco una petita part d'aquests desitjos en aquest pregó.

Per a parlar-vos de la Setmana Santa, he de començar per a parlar-vos de la Pasqua. La Pasqua no és sols el dia de la resurrecció. La Pasqua és el pas salvador de Déu entre els homes. La Pasqua és Déu que es junta amb nosaltres, que es mescla amb les nostres vides, que intervé en la història de la humanitat, que planta la seva tenda de campanya entre les nostres al bell mig del nostre campament. Déu que és condemnació per tot pecat, tot mal, tota injustícia; i misericòrdia amable, alliberació i vida per tots els qui confien en Ell, s'acosten a Ell, el coneixen, es dolen amb senzillesa dels seus errors i es mostren disposats a viure en l'amor a Ell i als seus germans.

La Pasqua és Déu que s'alia amb el seu poble, a pesar de les nostres misèries, perquè Ell no es descoratja pels nostres pecats, sinó que els pren, els fa seus i en sofreix les conseqüències per tal d'arrancar-los de les nostres vides.

La Pasqua és la presència activa de Déu que passa entre nosaltres i ens sembla la vida dins l'ànima; sembla l'orde nou «*Els cels nous i la terra nova*», enmig de la comunitat dels homes que encara caminam per la terra.

La Pasqua és Déu que passa i ens proposa el trànsit definitiu de la nostra pobra vida terrena a la vida gloriosa de la Pàtria definitiva.

Jesús «passà», visqué la seva pasqua, passà del dolor i de la mort al triomf de la resurrecció. Un pas difícil pel qual va haver de sotmetre's als sofriments de la passió, a la desemparança i a l'estrall de la creu. Fou el resultat d'assumir els nostres pecats. Però que el va dur a la victòria definitiva en què quedaren vençuts els nostres pecats i la nostra mort. Per la seva passió, mort i resurrecció es féu altra vegada —i aquesta definitivament— present la salvació de Déu entre els homes.

Després, si els que deim creure en Ell ho feim de veritat, i assumim la seva força triomfant i alliberadora perquè ens comprometem a seguir les seves petjades en les nostres vides, es produeix entre nosaltres el mateix efecte de la Pasqua de Jesús: També nosaltres som lliures i salvats, també nosaltres passam de la mort a la vida, també nosaltres triomfam amb Ell del pecat i de la mort. El misteri de la salvació es fa en nosaltres una realitat efectiva. I salvat i alliberat l'home, tota la humanitat s'il·lumina, se salva, es reordena i s'allibera. Comença el temps, sempre naixent i sempre progressiu, del Regne de Déu que s'inicia aquí a la terra i que aconseguirà la seva plenitud a la fi del temps.

Per tot això, la Setmana Santa no pot ésser entesa correctament si es consideren aïllats tots els esdeveniments que en ella celebrem. Molt manco, si és considerada sols com un temps de vivència devocional apte per sentimentalismes i emocions més o manco percebuts. No

és res quan s'interpreta com una successió de celebracions religioses de les quals no participam més que com espectadors, encara que diguem creure en elles.

No. La setmana santa és el temps en què es fa particularment actual el pas del Senyor —la Pasqua— la seva presència, des de la qual ens interpela, ens crida, ens jutja i ens acull. Ell no falla mai en la seva presència. Ell insisteix una vegada i una altra en mostrar-se'ns proper. La meravella de la seva acció salvadora persisteix cada dia i es fa més viva i més radical en els dies de Setmana Santa. En ells especialment, Ell pretén de convertir-nos, de canviar-nos, d'alliberar-nos, de salvar-nos. Altra vegada el do de Déu present davant els nostres ulls, a l'abast de les nostres mans. I potser altra vegada, enguany, ignorat i menyspreat per nosaltres.

I és que perquè la salvació ens arribi, és imprescindible que nosaltres incorporem a les nostres vides i a les nostres comunitats la mateixa dinàmica pasqual de Jesús. Que nosaltres volgüem també «passar» de la mort a la vida, del pecat a la gràcia, de les tenebres a la llum. Sabent que el camí es de dolor i de renúncia. Però acceptant-la amb goig i vivint-lo amb sinceritat.

La Setmana Santa és per viure-la, deixant-se guanyar pels esdeveniments salvadors que en ella celebrem, submergint-nos en ells. Vivint-los amb Jesús fins a morir amb Ell al nostre home vell (com Sant Pau ens diu) i ressuscitar amb Ell, homes nous i alliberats del mal.

Però a mi no m'agrada parlar de conversió en termes generals. És una expressió que tots acceptam amb facilitat, mentre no arriba a concretar-se en realitats per-

sonals que ens inquieten i posen en qüestió la manera com vivim.

Per això voldria concretar-vos alguns aspectes de la conversió que tots necessitam —el nostre «pas», la nostra Pasqua— que hem de viure a l'estil de Jesús perquè la seva tengui eficàcia en les nostres vides. I ho faré seguint el fil dels esdeveniments salvadors que celebrem el temps del tridu sagrat: el dijous, l'amor i la comunió amb Jesús i amb els nostres germans; el divendres, el dolor i la mort als nostres pecats; el dissabte, el goig i l'esperança pel triomf amb Jesús.

Dijous Sant:

L'amor i la comunió amb Jesús i amb els germans

El primer dijous sant fou la gran manifestació de Jesús als homes. Desitjava que arribàs aquest moment perquè no podia contenir dins el seu cor tota la tendresa que sentia per ells. L'amor és el ferment que salva la humanitat, ja que Déu és amor, segons ens diu Sant Joan. Per l'amor som fets fills de Déu i s'estableix la fraternitat entre tots els homes capaços de renovar radicalment la humanitat sencera, perquè és capaç de fer que els homes se serveixin mútuament. L'amor és la font d'unitat entre tots els que creuen en Jesús i tendeix a establir la unitat entre tot el gènere humà. Per això en la nit del dijous —en la suprema manifestació de l'amor— Jesús proposa i exigeix la unitat entre els seus deixebles. I la demana al Pare amb una insistència inusitada.

Però Jesús no sols ens manifesta el seu amor i ens l'ofereix com a ferment salvador de la humanitat, d'una

manera genèrica i inconcreta, sinó que defineix les seves característiques perquè tots els homes poguem descobrir en Ell el camí que nosaltres mateixos hem de recórrer en la nostra vida.

En la nit del dijous, Jesús ens ofereix dos signes que expliquen i sintetitzen les característiques essencials de l'amor que pretén sembrar en el món:

— El lavatori dels peus dels seus deixebles, en que el seu amor es presenta com un servei humil als altres.

—La donació del seu cos i de la seva sang com a menjar, on el seu amor se'ns mostra com una entrega sens límits de generositat.

Dos fets que interpelen violentament les nostres vides. Si pretenim que la salvació de Jesús no quedi estèril, si volem que la seva Pasqua sigui també la nostra, si desitjam sincerament que tota la humanitat sia alliberada per la força de Jesús, si volem viure la setmana santa, també nosaltres, com a protagonistes assumint els valors que Ell ve a inserir en les nostres vides, haurem de reconèixer no solament el seu amor i agrair-lo, sinó a més tractar de viure'l amb les mateixes característiques amb que Ell el va encarnar per voluntat del Pare.

És hora de fer examen del nostre amor. De comparar-lo amb el de Jesús, i ja des d'ara, de començar la nostra conversió en l'amor. .

No està l'amor de Jesús en nosaltres si no es dona

en les nostres vides aquest servei humil als germans del que Jesús ens dona l'exemple agenollat davant els seus deixebles rentant-los els peus.

Però que signifiquen aquestes dues paraules «*servei humil*»? Ens convé desentranyar-les.

Servei humil significa en primer lloc, viure entregat als altres, no oblidar-nos mai d'ells reconèixer-los com a definitivament presents en la nostra vida, comptar sempre amb ells. És una actitud profunda i vital per la qual el germà és un punt de referència constant en tots els nostres plantejaments i per la qual el nostre viure personal s'estén i s'obri fins a cloure dins ell mateix l'existir personal de tots els que ens envolten amb tot el que són i tal com són. Una actitud en virtut de la qual es rompen les barreres entre el tu i el jo i creix en tots progresivament la gojosa realitat del «nosaltres». Des d'aquesta acceptació vital de l'altre, res del que constitueix la seva vida ens pot esser indiferent: el seu dolor és el nostre dolor, la seva alegria la nostra alegria, els seus problemes els nostres problemes; les seves esperances, les seves angúnies, les seves il·lusions, els seus temors, els seus èxits, les seves ànsies, les injustícies que pateix, la seva marginació, el seu aïllament, el seu treball, la seva debilitat i la seva força... tot és nostre, tot forma part de la nostra vida, tot ens interessa íntimament i vitalment. No es tracta idò de prestar algun servei, sinó de viure amb posició habitual de servei, que ens imposa la mateixa sincera acceptació del germà com qualcú vertaderament present en la nostra vida.

Humil servei significa, a més, posar a la disposició

de l'altre el que tenim i el que som. Això no és més que una conseqüència ineludible de l'acceptació dels altres com a part integrant de la nostra pròpia vida. Compartir els nostres béns amb els germans (des dels nostres diners fins al nostre temps i les nostres facultats personals), un tema del qual tant es parla i que tan poques vegades posam en pràctica, compartir idò els nostres béns ho exigeix la qualitat de l'amor que Jesucrist pretén que visquem com a ferment de salvació de cada home i de la humanitat sencera. No és més que fer realitat el manament del Senyor en Sant Joan: *«estimau-vos no de paraula sinó amb obres i de veritat»*.¹

Finalment, humil servei significa també viure aquesta doble actitud d'acceptació del germà i de disponibilitat enfront d'ell, com qui compleix una gojosa exigència del seu propi interior, no un penós deure imposat i acceptat a desgrat. Servir com qui se sap i se sent vertaderament servidor perquè així li neix de l'amor que té als altres. Com qui ha descobert que el camí de la seva salvació, de la seva alliberació personal, de la seva realització més plena i del camí de la salvació i la reordinació de la humanitat segons Jesucrist, passen necessàriament per aquesta vivència de servei. I s'entrega a ella amb alegria i esperança, amb pau i amb sincera dedicació, sense esperar altra recompensa que la d'anar creixent cada vegada més en l'amor a Jesucrist i als seus germans. Aquesta autèntica finesa de l'esperit que és el servei amb sempre renovada alegria, sols es pot aconseguir quan s'ha entès en profunditat que l'amor ho significa i ho vol tot en la vida i que mereix la pena de cremar-nos en el seu més perfecte exercici.

¹ 1 Jn 3, 18.

El fet que Jesús rentàs els peus als seus deixebles no pot ésser considerat com un gest esporàdic. Es un gest, sí. Però duu darrera d'ell tot el carregament d'aquesta actitud d'humil servei viscut per Jesús amb perfecció infinita i que pretén ésser per a nosaltres incitació, estímul i exemple: «*Vosaltres heu de fer això mateix*».²

Comparem ara, amics, aquest amor radical i altíssim, vertadera utopia magnífica que havem de tenir sempre davant els nostres ulls per caminar sense defalliment cap a ella en la nostra petita, mesquina, estreta manera d'entendre l'amor: Nosaltres ens desprecupam dels nostres germans, ens oblidam d'ells, a penes si els miram només quan ens resulten simpàtics, quan no ens creen problemes o quan podem obtenir algun benefici de la nostra relació amb ells. Nosaltres no acceptam els germans tal com són; ens justicam subratllant els seus defectes i a vegades fins i tot inventant-los. Nosaltres passam la vida mirant-nos a nosaltres mateixos i guardant per nosaltres tot el que tenim com si realment fos només nostre i no se'ns hagués estat donat per compartir-lo amb els altres. Nosaltres pretenim ésser servits pels altres, en lloc d'estar gojosament al seu servei. Nosaltres clamam amb grans crits per un món millor, més just i més fratern, mentre desterram del nostre cor l'autèntic amor, únic camí de vertadera salvació per al nostre món. Nosaltres pretenim ésser cristians i sentir-nos lliures i que tot home sia alliberat del mal, del pecat, de la injustícia i de tota opressió, mentre obstruïm l'única font d'autèntica alliberació personal i comunitària i atemptam

² Jn 13, 15.

contra la mateixa arrel del cristianisme que és la vivència de l'amor sense limitacions.

I que hi estam d'enfora d'esser autèntics creients en Jesús! I que és de ver que necessitam una sincera i autèntica conversió, és a dir: reconèixer la nostra greu situació de pecat i deixar-nos moure per l'esperit de Jesús dins el nostre interior fins que nesqui de bondeveres l'amor dins les nostres vides.

Però posem la nostra atenció en l'entrega del cos i de la sang de Jesús. Apart d'altres consideracions importantíssimes que ací no tenim temps per fer, posem esment sobre el significat d'aquest gest en relació amb l'amor.

Ell, no sols no ens dóna tot quant tenim, sinó que se'ns dóna Ell mateix. I se'ns dóna per esser el nostra aliment, la nostra força, per estar sempre amb nosaltres, identificant-se amb els nostres problemes i tractant de vivificar-nos des de l'interior de les nostres pròpies vides. La donació eucarística és la manifestació culminant de la generositat del Senyor envers de nosaltres. Què més pot donar-nos? Com pot esser-nos més proper? Com pot estar més al nostre servei?

I vull subratllar aquest aspecte del «pas» salvador de Déu entre nosaltres, per dir de seguida que sols des d'una generositat semblant es poden viure les íntimes exigències de l'amor en servei humil.

Si no tenim capacitat de generositat, si no estam disposats a compartir amb els nostres germans tot el que

tenim, si fins i tot no estam disposats a deixar-nos prendre pels nostres germans, a entregar la nostra vida i la nostra persona, a oferir-nos com a menjar que alimenti l'existència dels altres, segons l'estil de Jesús, no podem viure en l'amor. Es una qüestió de cor i de coratge. Per estimar de veritat és imprescindible entregar la pròpia vida. Però solament, insistesc, si arribam a comprendre l'amor en el seu sentit recte, tota la seva profunditat i en tota la seva dimensió salvadora podrem acostar-nos als cims de generositat que són imprescindibles per servir humilment. És com un espècie de cercle viciós: Si no estimam fins a saber servir humilment els nostres germans, el nostre cor es farà cada vegada més petit i quedarà cada vegada més clos a la generositat; si no tenim un cor gran i generós mai no podrem estimar els nostres germans fins a servir-los humilment. Jesús és l'únic que és capaç de rompre aquest cercle perquè no es tracta de cultivar només amb les nostres forces unes altres actituds. És Ell el que es fica enmig de la nostra vida, Ell, que és l'amor i que amb la seva presència i amb la seva proximitat ens fa viure més que comprendre el que significa estimar. Ell, el que posa en marxa el dinamisme interior que culmina en un amor perfecte i una generositat sense límits. Per això el principi de tota vida del creient en Jesucrist és la seva acceptació sense limitacions ni condicions. Després, Ell fa la resta. Es l'acció misteriosa i fecunda del seu Esperit dins el nostre interior.

Divendres Sant:

La creu i el dolor

He dit abans que el misteri de la salvació que se'ns

fa present cada any en les celebracions de setmana santa és u i total: el pas salvador de Jesús que pretén emportar-nos en la seva dinàmica salvadora.

Idò bé, el misteri que celebrem el divendres està íntimament lligat al misteri d'amor del dijous. Perquè no hi pot haver amor sense creu.

Potser que quan m'haveu sentit parlar de com s'interpreta l'amor entre els homes a la llum de l'amor de Jesús, heu tingut por. Por del molt que se us demana; por de no esser capaços de donar-ho tot; por del vostre propi egoisme; por del dolor que una vida semblant us pot proporcionar.

La creu és la manifestació de fins on és capaç d'arribar l'amor. La creu és conseqüència de l'amor. La mort és a la vegada l'expressió màxima de l'amor al germà «*Ningú no té major amor que aquell que dona la vida pel seu germà*»³ i la conseqüència irremeiable d'aquest amor. En el misteri de la salvació, la mort és abans que la vida. Per la mort s'arriba a la vida. I punt crucial en el camí de la fe és el de l'acceptació de la creu com expressió de l'amor i com a camí cap a la vida. Per ressuscitar amb Jesús és imprescindible també morir amb Ell. I Sant Pau ens diu, ja l'he citat, que només per la mort de l'home vell es pot arribar a l'home nou. Es allò mateix que Jesús deia a Nicodemus, un home ja ancià: has de néixer de bell nou.

I no obstant, per nosaltres, homes de finals del segle vint, l'acceptació de la creu se'ns fa de cada dia més

³ Jn 15, 13.

aspra. Voldríem estimar els nostres germans, com deia abans, però sense que ens costàs res; voldríem esser deixebles fidels de Jesús, però eliminam el «pas» per la creu; voldríem ressuscitar amb Ell, però sense haver de morir prèviament; voldríem la glòria gojosa del disabte, però sense les tenebres dramàtiques del divendres. I així desfiguram el contingut de la nostra fe i feim una vertadera caricatura de la nostra vida cristiana. Ens convertim en màscares mortes de cristià, perquè hem escollit, guiats pel nostre egoisme, només alguns trets de Jesús i n'hem eliminat d'altres segons el nostre caprici, acabant per esser ofensa per al Senyor i escàndol per als homes.

Viure el divendres sant voldrà dir, des d'aquesta perspectiva, acceptar el camí de la creu i de la mort com l'únic camí que ens porta cap a la resurrecció de l'home nou que viu en l'amor.

Perquè el vostre divendres sant de 1976 fos així hauríeu d'iniciar ja des d'ara una profunda reflexió sobre aquests aspectes de la vostra vida en què heu de «morir» a la llum de les exigències de la vostra fe i de la realitat en què viu immersos cadascú de vosaltres. En la solemne celebració del divendres hauríeu de consumir el vostre sacrifici incorporat al de Jesucrist. Així passàrieu amb Jesús per la mort cap a la vida.

Mirau de descobrir les injustícies de les quals podeu esser responsables, la mentida que estigui present a la vostra vida, les vanitats que us enceguen cada dia, les passions incontrolades que desequilibren el vostre esser humà, la superficialitat en què perventura viviu endormiscats, l'egoisme que mata l'amor envers dels

vostres germans la insinceritat amb que potser viviu la fe que deis professar... Tots els trets que configuren l'home vell digne de morir en les vostres vides. I deixau que l'Esperit treballi sense obstacles en el vostre interior. Basta que us desarmeu per dintre, que us poseu en actitud de sincera escolta, potser sentireu algun germà que vulgui ajudar-vos a descobrir l'obscuritat del vostre jo més profund...

El vostre divendres sant serà així fecund i vital. Una conseqüència de l'amor i una passa per aconseguir-ne un de més gran.

Dissabte i diumenge de Pasqua:

El goig i l'esperança

Per Jesús, la creu fou un pas en el camí de la llum. Per nosaltres també ho ha d'esser. I ja mentre hom mor, la perspectiva de la resurrecció apareix a l'horitzó. Mentre caminam per la terra, estimant i sofrint, mentre una i altra vegada amb dolor i penediment pels nostres pecats feim morir l'home vell dins el nostre interior, ens alegrem perquè Jesús ja ha triomfat i la seva victòria assegura nostra esperança de vencedors del mal i de la mort.

Al llarg de tots els nostres dies, en totes les circumstàncies, necessitam l'alegria i l'esperança. I fins i tot diria que en aquest temps agitat que Déu ens ha concedit, les necessitam més que mai. Alegria que illumini les nostres passes i esperança que les doni seguretat. Crist Ressuscitat ha d'esser com la columna de foc que guiava la marxa incerta i costosa dels israelites pel de-

sert. A on sinó trobarem la font de la nostra alegria? En la possessió dels béns de la terra que mai no ens satisfan? En la nostra salut, en la nostra força física, en la nostra juvenesa que tan prest passen i es fan malbé? En l'afecte de les persones que ens enrevolten, que tantes vegades fallen i que tan prest desapareixen? En la il·lusió del nostre treball professional, de les nostres aficions o de les nostres diversions tantes vegades inabastables? Sí, tot això pot esser motiu d'alegria; però amb tal que tingui una arrel profunda i permanent en la llum del Senyor ressuscitat que dóna sentit a tot: a tenir i a no tenir, a la presència i a l'absència, al que posseïm i al que sols dessitjam sense aconseguir-ho mai.

I on posarem la nostra esperança perquè no s'enfonssi definitivament? No en les promeses i en els projectes dels homes, no en les nostres pròpies forces tan minses i variables, no en els doblers, el poder o la influència.

Jesús és la font d'esperança contra tota desesperança i la font d'alegria que mai no s'estronda. I precisament perquè Ell va vèncer ja del tot el mal, el pecat i la mort. Precisament perquè ressuscità.

Aquest goig i aquesta esperança no són teòrics; les experimenta el creient d'una manera inqüestionable. No menyspreen les alegries humanes i les esperances terrenes, sinó que les il·luminen, les potencien i proporcionen la seva justa dimensió. No pretenen desenganxar l'home de la realitat, sinó que constitueixen el fonament i el clima des dels quals resulta possible lluitar sempre amb coratge renovat. Són el fruit més preuat de la presència de Jesús en les nostres vides quan se'l segueix fidel-

ment a través de tota la seva dimensió salvadora; també en el seu amor i en la seva creu.

Així, culminada la vostra celebració de la setmana de la nit de Pasqua, exigeixen com única condició haver passat abans per l'intent de viure l'amor com Jesús ens ho exigeix i per l'intent de morir amb ell a l'home vell dels nostres pecats.

Així culminada la vostra celebració de la setmana santa amb el goig de la Pasqua, la vostra esperança hauria d'arrelar-se dins el vostre cor i dins la vostra comunitat i obrir així camins nous de vida personal i comunitària. Des d'aquesta esperança de vèncer el mal amb el bé hauríeu de pensar en la creixença en la fe, amb totes les seves exigències, dels vostres nins i adolescents, dels vostres joves, dels vostres matrimonis i de tots els ambients de la vostra ciutat.

Tinc per mi que un dels mals més greus que sofreix l'Església avui és el descoratjament o la desesperança que fan baixar el nivell de tantes accions pastorals ja conegudes i potser encara no esgotades i alhora encengen la imaginació per inventar-ne d'altres. Des de l'esperança en Jesucrist us convid a revitalitzar allò que encara és vàlid i a cercar noves formes pastorals que facin créixer sempre més genuïnament la fe de tots els fills de Felanitx i de la vostra mateixa comunitat com a tal.

I des d'aquesta perspectiva —i amb això acab, ja us he cansat massa— us convid també a redescobrir amb esperança el sentit profund de totes les vostres tradicions en la celebració de la setmana santa. Tradicions que són

expressió de una religiositat popular senzilla i viva i que poden harmonitzar-se perfectament amb la renovació litúrgica que l'Església vol. I que són un vehicle sempre apte per transmetre el gran missatge salvador de Jesús, la Pasqua del qual celebrem.

Perdonau-me si us he cansat massa. Perdonau-me si no he pogut alludir a costums i ritus de setmana santa que sé que venerau, però que no conec suficientment per poder parlar-ne. Perdonau-me si no he mencionat les bel·leses de la vostra terra o les grandeses de la vostra història. He pretengut alertar les vostres consciències amb aquest pregó, per ajudar-vos a celebrar més cristianament la vostra setmana santa. Tant de bo que ho hagi aconseguit.

